

Nr 260.

Av herr **Hagman m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående ny klassificering av trafikanstalterna vid post- och telegrafverken samt statens järnvägar.

I proposition, nr 175, har Kungl. Maj:t för riksdagen framlagt förslag angående ny klassificering av kommunikationsverkens trafikanstalter.

Såsom i propositionen framhålles, har ärendet varit föremål för utredning av särskilt tillkallade sakkunniga, 1936 års klassificeringskommitté. Kommitténs betänkande har varit för yttrande remitterat, förutom till vederbörande verksstyrelser, till kommunikationsverkens lönenämnd, som förordat vissa beskrifningar beträffande av kommittén föreslagna uppflyttningar i klass av trafikanstalter. Vederbörande departementschef har, enligt vad som framgår av det vid sagda proposition fogade statsrådsprotokollet över kommunikationsärenden, i stort sett baserat sitt förslag på lönenämndens uttalanden.

I ett avseende har emellertid departementschefen funnit det böra anstå med den slutliga prövningen av klassificeringskommitténs förslag, nämligen beträffande uppflyttning av åtskilliga trafikanstalter i den klass, inom vilken anstalterna förestås av befattningshavare i 26:e lönegraden. I avseende härå anför departementschefen: »En utökning av antalet anstalter inom toppklassen synes böra ske med försiktighet och icke utan särskilda skäl. Såväl med hänsyn härtill som ock till vanskligheten att beträffande anstalter av denna storleksordning ernå en rättvis värdering med tillämpning av samma system, som kan vara passande för mindre anstalter, finner jag det kunna ifrågasättas huruvida icke en mera individuell bedömning från fall till fall kan vara påkallad. På dessa grunder synas mig hithörande spörsmål lämpligen böra upptagas till omprövning i samband med de förslag, som kunna komma att framläggas av 1936 års lönekommitté.»

Även om de sålunda framförda skälen för ett uppskov med klassificeringen av de största trafikanstalterna äro av beskaffenhet att kunna godtagas för trafikanstalter i allmänhet — det må dock framhållas, hurusom varken klassificeringskommittén, vederbörande verksstyrelser eller kommunikationsverkens lönenämnd hyst några betänkligheter emot uppflyttning av trafikanstalter även till omhandlade klass — finnes det dock åtminstone en trafikanstalt, nämligen *postkontoret Stockholm 1*, beträffande vilken någon tvekan om rättmätigheten av en höjning till överpostmästarklassen icke synes kunna råda och som därför, vilken åsikt man än i övrigt företräder, borde kunna redan av innevarande års riksdag givas sin rätta placering på rangskalan.

Postkontoret Stockholm 1, som nu tillhör klass 1 A, är det, vad posttrafiken i allmänhet angår, ojämförligt största postkontoret i landet. Enligt

klassificeringskommitténs poängberäkning, på vilken hela det framlagda klassificeringsförslaget grundar sig, framvisar nämligen sagda postkontor ett poängtal av 6,465. De till överpostmästarklassen sedan länge hänfödda postkontoren Göteborg 1 och Malmö 1 hava uppnått 5,117 resp. 3,306 poäng. Postkontoret Stockholm 1 har sålunda 1,348 poäng mera än det närmast i storlek liggande postkontoret Göteborg 1 och nära dubbelt så hög poäng som postkontoret Malmö 1. Enbart nu angivna förhållande torde fullt ut ådagalägga, att postkontoret Stockholm 1 icke skäligen bör, därest rörelsens omfattning vid en trafikanstalt skall i detta som i andra fall vara huvudsakligen bestämmande för anstaltens klass, placeras lägre än huvudpostkontoren i Göteborg och Malmö. Avvaktande av ett ytterligare övervägande beträffande postkontorets Stockholm 1 placering i klass lärer alltså knappast behöva vara nödvändigt. Det må för övrigt framhållas, att klassificeringskommittén, generalpoststyrelsen och kommunikationsverkens lönenämnd äro fullt ense om postkontorets hänförande till överpostmästarklassen.

I förevarande fall skulle ett uppskov med postkontorets uppflyttning i klass komma att på ett uppenbart obilligt sätt vara till nackdel för en enskild tjänsteman. Postmästaren vid postkontoret ingår nämligen i pensionsåldern vid utgången av maj månad 1939 och skulle alltså — oaktat han alltsedan mitten av år 1927, således i närmare 11 år, varit placerad såsom postmästare vid postkontoret — icke komma att få någon fördel av uppflyttningen, om ändringen uppskjutes ett år. Det lär dock icke kunna bestridas, att han åtskilliga år haft sig pålagt det arbete och ansvar, som bort berättiga honom att redan åtnjuta de med högre postkontorsklassen förenade förmåner. Det må nämnas, att ökningen i nettolön skulle för honom belöpa sig till kronor 37: 75 per månad. Av större betydelse kan emellertid vara, att hans pensionsunderlag höjes med 324 kronor per år. Vid ett uppskov skulle han bliva utan detta vederlag för arbete och ansvar, men hans efterträdare skulle, kanske efter en månad, beredas den högre löneställningen. Det synes angeläget, att riksdagen om möjligt undanröjer ett sådant missförhållande.

Under åberopande av det anförda hemställes alltså, att riksdagen måtte besluta,

att postkontoret Stockholm 1 skall hänföras till överpostmästarklassen och förty antalet av följande befattningar fastställas sålunda:

postmästare av klass 1 A	22 och
överpostmästare	3.

Stockholm den 16 mars 1938.

Oskar Hagman.

N. Gärde.

Sam Larsson.